

Arrest

nr. 115 694 van 13 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Puli Khumri in de provincie Baghlan. U leerde lezen en schrijven in de madrassa en daarna volgde u gedurende een maand Engelse les. U had geen officiële job in Afghanistan, u voedde de dieren en u bracht eten naar de arbeiders.

Op een dag ging u met uw neefje en een arbeider naar de bergen om de schapen te hoeden. Jullie zagen daar vier Talibs die een mijn plaatsten. Ze verlieten de plaats en twee Datsun wagens kwamen aangereken en de tweede wagen ontplofte. Jullie bleven op de plaats van de ontploffing en

jullie werden meegenomen door de politie voor een ondervraging. Jullie werden mishandeld en u werd gedwongen om te vertellen wat u gezien had. U noemde de namen van de mannen die u gezien had. Vier tot vijf maanden later werd één van de betrokken mannen gearresteerd. Twee dagen na deze arrestatie werd de arbeider gedood. In zijn broekzak lieten ze een dreigbrief achter die aan u gericht was. Er stond in dat u hetzelfde lot beschoren was omdat u samen had gewerkt met de autoriteiten. De dag nadien werd jullie huis aangevallen. U kon ontsnappen en u hield zich verborgen tot uw vlucht geregeld was.

Daarnaast heeft uw vader, die banden had met de Hezb-i Islami, een twee jaar lange gevangenisstraf uitgezeten als gevolg van zijn criminele activiteiten. Begin 2013 werd hij vrijgelaten na de betaling van een som geld en werd hij vervolgens ontvoerd. U was toen reeds in België. U hebt geen nieuws meer van uw vader.

Op 26 juli 2012 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het niet logisch dat de Taliban u vier tot vijf maanden lang met rust lieten indien de feiten die u noemde werkelijk gebeurd zijn. Het is immers zo dat u beweerde dat de Taliban iedereen van het dorp bedreigden en zeiden dat ze niet mochten samenwerken met de autoriteiten (CGVS, p. 10, 12). U zei expliciet dat dit een bedreiging was die normaliter voor iedereen gold in het dorp, u zelf dus inbegrepen, doch dat u het bevel van de Taliban naast zich neer legde. Dit is een opmerkelijke vaststelling aangezien u reeds beweerde dat uw vader problemen ondervond met de Taliban en uzelf toch ook moet beseft hebben dat de Taliban zulk een bedreiging serieus opvatten (CGVS, p. 7). U gevraagd naar de reden waarom u het bevel van de Taliban uiteindelijk negeerde, komt er een eigenaardige verklaring uit uw mond. Hoewel u bij het verhalen van uw vluchtrelaas initieel nadrukkelijk beweerde dat u pas overging tot verklaringen aangaande de identiteit van de Taliban na de 'mishandelingen' van de lokale politie, rept u hierover met geen woord wanneer er later expliciet gevraagd werd naar de reden waarom u toch besloot om samen te werken met de autoriteiten ondanks de bedreigingen. Enkele minuten na uw verklaringen over mishandelingen door de politie, stelt u immers vreemd genoeg een bijzonder laconieke houding tentoon wanneer u gevraagd werd naar uw 'verraad'. U verklaarde ditmaal immers dat u het bevel van de Taliban negeerde omdat 'niemand perfect is'. U vond de u gestelde vraag 'niet normaal' en u verklaarde dat 'iedereen fouten maakt' (CGVS, p. 9-10). Verder zei u dat de Taliban u nog niet eerder persoonlijk hadden aangesproken over wat u moest doen of laten en dat u pas besepte dat dit serieus was toen uw leven gevaar liep (CGVS, p. 10). Er is geen element van 'dwang' meer uitgeoefend door de politie dat in uw woorden doorklinkt en u lijkt uw eerdere verklaringen vergeten te zijn (CGVS, p. 9). De volgende vaststellingen kunnen daarenboven gemaakt worden bij deze verklaringen. Ten eerste kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u gedwongen zou zijn geweest door de politie om tot een bekentenis over te gaan betreffende de identiteit van de mannen, gezien uw vergetelheid over deze feiten bij spontane vragen. Ten tweede is het niet aannemelijk dat u op het moment van de gebeurtenissen ter plaatse bleef en dat de Taliban u hierna niet meer gecontacteerd hebben om na te gaan in welke mate u te vertrouwen was, te meer u dan ook nog eens verklaart dat de Taliban wisten wie u was (CGVS, p. 11). Aangezien uw vader reeds problemen had met de Taliban, is het niet logisch dat de Taliban u niet benaderd hebben in de maanden na de ontploffing daar het voor hen, gezien de door u geschetste achtergrond, toch niet duidelijk was dat u effectief aan hun eis tegemoet zou komen (CGVS, p. 7). Er kan andermaal geen geloof gehecht worden aan uw versie van de feiten.

Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststelling. Zo is er ook een ernstige omissie in het gehoor dat u heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw asielaanvraag (DVZ Vragenlijst, 3.8.2012, p. 2, 3). U vermeldde op geen enkel moment tijdens dit gehoor dat er twee wagens aangereden kwamen nadat u de mannen de bom had zien verbergen en dat daarenboven één van deze wagens tot ontploffing was gebracht (CGVS, p. 9). U stelde tweemaal tijdens het eerste gehoor dat een bom ontplofte 'in een wei', niets meer en niets minder, en nergens maakt u daar ook maar enige allusie op het gegeven als zouden er slachtoffers zijn gevallen. Er is dan ook een grote verandering in uw verklaringen. Bovendien spreekt u op het gehoor van het CGVS eerst

over één 'Datsun auto' die kwam aangereden (CGVS, p. 9). Bij dit relaas kan de vraag gesteld worden hoe de politie dan wel op de hoogte gekomen is van uw aanwezigheid op deze locatie. Men kan immers veronderstellen dat u zich gerealiseerd had dat u zich best uit de voeten moest maken. U expliciet gevraagd of alle personen in de wagen dood waren, beaamde u dit. Verder was er volgens u niemand in de buurt behalve uzelf, de arbeider en uw neef (CGVS, p. 9). Doch, iets later spreekt u opeens van 'twee' Datsun wagens. De eerste wagen zou de politie en veiligheidsdiensten gebeld hebben nadat de tweede wagen tot ontploffing was gebracht (CGVS, p. 10). U gevraagd waarom u dan eerder niet gesproken heeft over een tweede wagen en u zelf aanvankelijk expliciet vermeldde dat er niemand anders in de buurt was, stelde u dat u op 'burgers' doelde (CGVS, p. 10). De omissies en tegenstrijdigheden in uw asielaanvraag zijn zo frappant dat ook hier bezwaarlijk nog geloof aan gehecht kan worden. Weliswaar maakt uw advocaat voor het interview het CGVS attent op het feit dat u verscheidene opmerkingen heeft met betrekking tot de vragenlijst. U geeft in dit schrijven de feiten weer, waaronder de als nieuw beoordeelde elementen van de twee wagens. De brief van uw advocate vier dagen voor het gehoor kan gezien de omvang en de ernst van deze omissies dit niet rechtvaardigen. Het feit dat u in deze verklaring twee auto's noemt terwijl u op het CGVS nalaat om vooreerst spontaan de tweede wagen te vermelden, geeft overigens weer dat de door u weergegeven feiten ingestudeerd zijn. Daarenboven kon ook de handelswijze van de Taliban, zoals in een bovenstaande paragraaf werd uiteengezet, niet overtuigen en bijgevolg kan gezien het geheel van bovenstaande observaties uw asielaanvraag niet overtuigen.

Wat betreft de problemen van uw vader, dient er slechts opgemerkt te worden dat uw asielaanvraag geen verband houdt met de activiteiten van uw vader. Uw vader kende problemen door zijn criminele activiteiten en werd hiervoor bestraft door de nationale autoriteiten (CGVS, p. 5). Uzelf heeft geen politieke activiteiten, u had nooit problemen gehad omwille van de activiteiten van uw vader en u voelde zich nooit genoodzaakt om de provincie Baghlan te verlaten en uit te wijken naar steden als Jalalabad en Kabul omwille van uw familiale achtergrond (CGVS, p. 5- 6). Bovendien lijkt u zich verplaatst te hebben met de dieren in uw provincie zonder dat u veiligheidsproblemen verwachtte, wat een duidelijke aanwijzing is dat u niet vreesde voor uw leven (CGVS, p. 9). De problemen van uw vader lijken dan ook in geen enkel opzicht een directe impact gehad te hebben op uw eigen situatie.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse asielzoekers door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend worden in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet, omwille van de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, meer bepaald in het district Puli Khumri te worden beoordeeld.

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met

fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal incidenten in het district Puli Khumri significant afnam en kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Puli Khumri van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Puli Khumri actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Puli Khumri aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 57/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 4 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen een staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" en van artikel 16 en 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens verzoeker gaat verweerder uit van verkeerde veronderstellingen en trekt hij ten onrechte verzoekers verklaringen in twijfel op basis van verkeerde interpretaties. Daarenboven gaat verweerder er foutief van uit dat verzoeker niets te vrezen zou hebben omwille van de vrijlating van zijn vader.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk heeft aangegeven dat er problemen zijn omwille van de activiteiten van zijn vader voor Hezb-i Islami. Verweerder meent dat hij, indien er problemen zouden zijn geweest, maar diende te verhuizen. Verweerder negeert de persoonlijke omstandigheden: in zijn regio kon verzoekers vader nog iets regelen, erbuiten niet, waarvan het feit dat verzoekers vader in Jalalabad werd opgepakt getuigt. Verweerder heeft geen verdere vragen gesteld naar deze problemen. Verweerder stuurt echter het gehoor en heeft de taak om mee te helpen alle relevante gegevens vast te stellen. Verzoeker heeft aangegeven dat zijn vader mensen heeft vermoord en dat hij bij het ontploffen van de mijn enige tijd later (M.L.) had gezien en vier à vijf maanden later had verklikt aan de politie. Verzoekers vader had de broer van deze persoon gedood en deze persoon is recent bij de taliban gegaan. Dat deze persoon te duchten is, blijkt uit het feit dat hij even recent de dochter van

commandant (M.) heeft vermoord. Verzoeker verwijst nog naar een rapport van het “Afghanistan analysts network” en stelt dat het niet botert tussen de taliban en Hezb-i Islami.

Waar verweerder niet kan vatten dat de taliban vier à vijf maanden zouden wachten om iets te doen na het ontploffen van de mijn, zeker gezien verzoekers vader bij hen al niet goed gezien is, voert verzoeker aan dat verweerder waarschijnlijk de feiten door elkaar haalt. Pas vier à vijf maanden later viel een arrestatie door de politie. Hierdoor beslisten de taliban om actie te ondernemen, omdat zij hierdoor wisten dat de aanwezige bende toch had geklikt. Aangezien er reeds eerder problemen waren omwille van de activiteiten van verzoekers vader, die blijkbaar machtig was, wil dit juist zeggen dat er ook historische elementen meespelen in het doen en laten en de beweegmotieven en uitvoeringen van de taliban die verklaren waarom zij pas op een bepaald moment al dan niet gereageerd hebben. Waar verweerder stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker de algemene bedreiging van de taliban dat niemand in het dorp mocht klikken, zomaar naast zich neerlegt, wijst verzoeker erop dat hij onder dwang heeft bekend. Bij het herhalen van de vraag heeft verzoeker enkel gezegd dat hij de dreigementen van de taliban had genegeerd. Hieruit kan niet worden afgeleid dat hij zou gezegd hebben dat er toch geen sprake was van dwang. Verzoeker was verward door het herhalen van dezelfde vraag vlak na elkaar en dacht dat hij nog andere elementen moest geven. Verzoeker is enkel naar de madrassa gegaan en dus niet hoog opgeleid, hetgeen kan verklaren waarom hij de vraagstelling niet goed had begrepen.

Waar verweerder aanhaalt dat verzoeker eerst zou gezegd hebben dat er één Datsunauto was en een tijdje later het er twee waren, voert verzoeker aan dat hij vertelde dat een Datsun ontploft is, terwijl hij spontaan aangeeft dat het de tweede Datsun was die ontplofte. Verzoeker heeft dus altijd op constante wijze gezegd dat er twee auto's waren.

Wat betreft de tegenstrijdigheden met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), voert verzoeker aan dat hij bij het begin van zijn gehoor op het CGVS heeft aangegeven dat zijn gehoor op de DVZ enorm slecht was verlopen. Hij heeft dit ook later tijdens het gehoor op het CGVS herhaald. Ook verzoekers raadsman had reeds een schrijven aan verweerder gericht om de problemen tijdens het gehoor op de DVZ te melden, hetgeen verweerder echter zomaar naast zich neerlegt. Naar analogie met artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient verweerder wel rekening te houden met deze opmerkingen, te meer daar er in andere beslissingen wel rekening mee wordt gehouden. Het komt immers vaak voor dat het één en ander misloopt tijdens het gehoor op de DVZ. Verder meent verzoeker dat het gehoorverslag niet overeenkomstig artikel 17 van voormeld Koninklijk Besluit werd opgesteld, aangezien op het einde van het gehoor wordt gevraagd of de heer (V.) nog opmerkingen heeft, terwijl nergens wordt vermeld wie deze persoon is. Hij is de voogd van verzoekers halfbroer, die ook uit Afghanistan gevlucht is. De heer (V.) trad op als vertrouwenspersoon van verzoeker.

Voor verzoeker is het verder onmogelijk om de bescherming in te roepen van de Afghaanse autoriteiten. Zij zijn immers niet in staat zichzelf te beschermen.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift: “In casu beoordeelde verweerder vervolgens de veiligheidssituatie in de stad Kaboel en Jalalabad, ten onrechte, maar volledigheidshalve verdedigt verzoeker zich ook op dit argument van verweerder. In casu beoordeelde verweerder vervolgens de veiligheidssituatie in de stad Kaboel, ten onrechte, maar volledigheidshalve verdedigt verzoeker zich ook op dit argument van verweerder.”

Verder stelt verzoeker dat de veiligheidssituatie in Baghlan, district Poli Khomri nog altijd allesbehalve veilig te noemen is. Hoewel het informatiedocument van CEDOCA werd opgesteld in maart 2013, is verzoeker van mening dat geen rekening wordt gehouden met de actuele toestand in zijn streek van herkomst. Het aantal aanslagen was inderdaad een tijdje afgenomen, doch dit zou niet meer het geval zijn. Tot op heden zijn er nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten. De veiligheidssituatie is allerminst stabiel en het is geenszins uitgesloten dat er burgerslachtoffers vallen. Verzoeker verwijst naar een internetartikel.

Verzoeker wijst erop dat zijn streek van herkomst nog niet zo lang geleden wel in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming, uitgerekend in de periode die in het document van CEDOCA in rekening wordt gebracht om het verminderd aantal aanslagen in kaart te brengen (namelijk het jaar 2012), hetgeen, zoals gesteld, niet meer opgaat voor het eerste kwartaal van 2013. Verzoeker verwijst opnieuw naar internetartikelen. Onder verwijzing naar een aantal rapporten wijst verzoeker er ook nog op dat het aantal burgerslachtoffers nog steeds zeer hoog is in heel Afghanistan. Verzoeker wijst ook nog op het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, daar de broodnodige humanitaire hulp heel beperkt blijft. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem en zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: het schrijven van verzoekers raadsman aan verweerder van 4 april 2013 (stuk 3), "*Afghanistan: Mid-Year Report 2012, protection of civilians in armed conflict*" van de UN Office of the High Commissioner for Human Rights van juli 2012 (stuk 4), een rapport over Afghanistan van UN, Agence France – Presse van 21 september 2012 (stuk 5), het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012 (stuk 6), een beslissing van het CGVS ten aanzien van Poli Khomri van 15 februari 2012 (stuk 8) en vier artikelen (stukken 7 en 9-11).

2.1.4. Met een aangetekend schrijven van 10 oktober 2013 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: enkele bladzijden uit de "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 (stuk 12) en drie artikelen aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan (stukken 13-15).

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet

bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat verweerder het gehoor stuurt en als taak heeft om te helpen alle relevante gegevens vast te stellen, dient vooreerst opgemerkt dat het niet de taak van de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt. Bovendien heeft een asielzoeker de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Wat betreft verzoekers verklaringen omtrent zijn vader en diens problemen met de taliban, dient opgemerkt dat verzoeker verklaarde persoonlijk geen problemen te hebben gekend omwille van het lidmaatschap van zijn vader van Hezb-i Islami (gehoorverslag CGVS, p. 6). Nochtans verwijst verweerder wel naar de problemen die zijn vader zou gekend hebben met de taliban, waarover verzoeker overigens uitgebreide en gedetailleerde verklaringen kon afleggen (gehoorverslag CGVS, p. 4-8), om te stellen dat het niet logisch is dat de taliban verzoeker in de maanden na de ontploffing niet benaderd hebben. Er dient dan ook te worden aangenomen dat, hoewel verzoeker zelf persoonlijk geen directe problemen kende omwille van de activiteiten van zijn vader, deze activiteiten wel degelijk een, minstens onrechtstreekse, impact hebben op verzoekers asielrelaas. Er dient met name rekening mee gehouden te worden bij de beoordeling van de reactie van de taliban op hetgeen verzoeker volgens zijn relaas overkomen is.

Wat betreft deze reactie van de taliban, is het volgens verweerder "*niet logisch dat de Taliban u vier tot vijf maanden lang met rust lieten indien de feiten die u noemde werkelijk gebeurd zijn.*" In het gehoorverslag valt echter te lezen: "*Waarom arresteerden ze slechts één man vele maanden later? De Afghaanse regering is zwak, ze kunnen de mensen niet beschermen./ Als ze dat konden, dan zou ik niet naar hier komen.*", alsook: "*Waarom arresteerden ze pas iemand maanden later? Omdat ze geen capaciteit hadden om hem eerder op te pakken.*" (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verzoeker verklaarde dat twee dagen na de arrestatie van één van de mannen die verzoeker een mijn zou hebben zien plaatsen, de arbeider werd vermoord die met verzoeker voor de schapen aan het zorgen was en enkele dagen na deze moord werd verzoekers huis aangevallen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Hieruit blijkt dat de taliban wel degelijk kort na de arrestatie door de Afghaanse autoriteiten - arrestatie die gebeurde vijf of zes maanden na de explosie en de beweerde aanhouding van verzoeker (gehoor CGVS, p.9) - actie zouden hebben ondernomen en dus niet, zoals verweerder stelt, vier of vijf maanden verzoeker met rust lieten.

Wat betreft de opgeworpen tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen op het CGVS aangaande het aantal Datsuns dat op de plaats van ontploffing aanwezig was, is in het gehoorverslag te lezen: "*Ik vroeg u daarnet wie er behalve jullie nog bij was toen de datsun auto ontplofte. U zei niemand en nu spreekt u over een tweede wgaen? Behalve ons was er niemand anders, ik bedoel burgers. Ik spreek niet over de twee datsuns.*" (gehoorverslag CGVS, p. 10). De Raad meent dat dit *in casu* een plausibele verklaring is voor het niet vermelden van de aanwezigheid van een tweede Datsun wanneer gevraagd wordt naar andere aanwezigen. Overigens dient opgemerkt dat verzoeker tijdens de "*free narrative*" melding maakte dat er "*een datsun auto van Dane*" aankwam, die ontplofte. Hieruit valt niet af te leiden of verzoeker expliciet sprak over één Datsunauto, of louter over een Datsunauto, met name diegene die ontplofte. Dat hij later tijdens het gehoor melding maakt van een tweede Datsunauto, is daarom niet noodzakelijk incoherent met zijn eerdere verklaringen hieromtrent.

Aangaande de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen op de DVZ en het CGVS, dient opgemerkt dat verzoekers raadsman vier dagen voor het gehoor op het CGVS verweerder inlichtte over een aantal elementen die op de DVZ verkeerd zouden zijn gelopen (administratief dossier, stuk 6). Verweerder houdt met de opmerkingen van verzoekers raadsman geen rekening en motiveert dit als volgt: "*De brief van uw advocate vier dagen voor het*

gehoor kan gezien de omvang en de ernst van deze omissies dit niet rechtvaardigen". Gelet op hetgeen hoger gesteld werd in verband met het aantal Datsunauto's, kan verweerder deze opmerkingen niet op grond van voormelde motivering naast zich neerleggen, temeer daar zij overeenstemmen met verzoekers verklaringen op het CGVS en daarenboven aan verweerder bezorgd werden alvorens het gehoor op het CGVS plaatsvond.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gelet op voorgaande vaststellingen is de materiële motiveringsplicht geschonden.

Op basis van een lezing van het gehoorverslag en de overige elementen in het dossier is de Raad, gelet op het voorgaande, niet in de mogelijkheid de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvragen te beoordelen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 juni 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS